

kázání Bystřička, Růžďka 12.7.2026 **Nezapomeň na Hospodina a předávej dál!** (vstup 135,1)

Introit: **Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst svých nakloň ucho, otevři svá ústa ku přísloví, předložím hádanky dávnověké. Co jsme slyšeli a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal. (Žalm 78, 1-4)**

Píseň 161 (130)

Modlitba

Čtení: Lukáš 17, 11-19

Píseň 303 (446)

Text kázání: Soudců 2, 6-17

Milí přátelé, bratři a sestry,

vždycky když jsem někde na cestách, nebo na dovolené, tak se snažím být otevřený k tomu, co mi na konkrétních místech chce říct Bůh. Když jsme teď v Čechách s rodinou bydleli na penzionu v jedné obci a šli se po obci projít, tak mě tam vždy zajímá nejen historie a památky, ale také místní společenství církve a kostely. V této obci byly kostely dva. Husitský a katolický. Jenže oba byly ve velmi žalostném stavu a oba byly zavřené, nebo spíše zabeďněné. U toho husitského byl na oprýskaných dveřích připnut připínáčkem velmi malý papírek s QR kódem, a pod ním věta, zde můžete přispět na opravu kostela. Víc tam k tomu nebylo a nepůsobilo to moc důvěryhodně. Tak jsem si říkal, že víc bude třeba ve vitríně. Jenže vitrina byla prázdná a navíc rozbitá. Naproti přes cestu pak byl katolický kostel, ovšem ani kolem něho to nevypadalo, že by tam byl nějaký život. Přestože působil oproti tomu husitskému trochu zachovaleji, tak zde už zase nebyla vůbec žádná informace, jestli tu probíhají vůbec nějaké bohoslužby, nebo jak se do tohoto kostela dostat. Jediná hezky vypadající budova s celkem novou fasádou v okolí byl dům s názvem Sál království svědků Jehovových.

Bylo mi z tohoto místa moc smutno. A první myšlenka, která mi přišla, bylo konstatování: **Tady lidé na Boha zapomněli.** Možná zapomněli podobně jako těch **devět malomocných**, které Ježíš uzdravil. **Jen jeden se vrátil Bohu poděkovat.** A tak si říkám, kolik lidí kdysi, třeba zamlada, i u nás slyšelo evangelium, ale dnes nechodí Bohu děkovat a uctívat Ho? A říkám si, jak je to možné? Když jsem nad tím takto přemýšlel, tak jsem si říkal, že třeba ta současná generace za to ale vůbec vlastně nemůže. Možná na Boha nezapomněli, protože Ho vlastně vůbec nepoznali. Nebyli uzdraveni, osvobozeni, nemají vlastní zkušenost s živým Bohem. A tak se ztrácí ve světě. Kde se stala chyba? Odmítli Krista, anebo to zatím ve svých životech nepovažovali za důležité? A slyšeli zvěst dosti naléhavě? Modlili jsme se za ně dostatečně? Tyto otázky si mohu klást u mnohých, kterým jsem sám evangelium zvěstoval, ale dnes jsou ve světě. A u těch dvou kostelů jsem si položil dvě otázky, co mohu udělat pro to, aby se podobná věc nestala v budoucnu zde v Růžďce? Můžu to nějak ovlivnit? Jistěže to můžeš ty i já ovlivnit. **Můžeš se vytrvale modlit, předávat evangelium dál, podílet se na misijních aktivitách, uvědomovat si svou zodpovědnost za společenství církve a žít vírou živou, opravdovou.** Ovšem ta druhá otázka jde ještě více do hloubky. Naše srdce má být chrámem Boha živého. Je tomu tak? Je chrám mého srdce plný Božího života, anebo je zpustlý, zabeďněný a nevábný? A je vždy chyba na těch, kteří evangelium odmítli, anebo my křesťané děláme něco špatně?

A jak to tehdy bylo v Izraeli v té době Soudců. Dělal snad něco špatně generace Jozuovců? Poté, **co zemřel Jozue a jeho pokolení, které Hospodina velmi dobře znalo**, tak tam čteme, že **po nich nastoupilo jiné pokolení, které neznalo Hospodina ani jeho dílo, jež pro Izraele vykonal.** Přišlo mi to velmi podobné, jako v té obci. Teď je tam jiné pokolení, co Boha nezná. Tento starozákonní text ale prakticky neřeší, jak došlo k tomu, že po této tak požehnané generaci Božího lidu nastoupilo pokolení, které Boha neznalo. Co to bylo za pokolení? To byli úplně jiní lidé? Nikoliv! To byly přece jejich děti, jejich potomstvo! Tak jak se mohlo stát, že toto pokolení neznalo Hospodina, když jejich otcové jej znali velmi dobře? Copak jim nevyprávěli o Božích skutcích, o vysvobození z Egypta, o vedení na poušti? Copak jim neříkali, to o čem mluví ten 78. žalm? **Co jsme slyšeli a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal.** V tom žalmu se dál praví, že seznamovat budoucí pokolení s Hospodinovými činy, to bylo Boží nařízení, Boží zákon: **Stanovil svědectví v Jákobovi, vydal zákon v Izraeli a přikázal našim otcům, aby s tím seznamovali své syny, aby o tom vědělo budoucí pokolení, synové, kteří se zrodí. Ti to budou dále vyprávět svým synům, aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání...** Toto byl Boží plán, tak jak je možné že byl najednou přerušen? Jak to, že další pokolení Boha neznalo? Neseznamovali snad otcové své syny s Bohem? Anebo se tomu dalšímu pokolení při pohledu na jednání jejich rodičů zdála jejich víra pokrytecká, jen na oko?

To my nevíme. S čím bychom ale budoucí pokolení a naše děti měli seznamovat, je skutečnost, že pokolení, které „zapomnělo“ na Boha, respektive Boha nezná a k Němu se nezná, které Boha odmítá, po jisté době sklídí následky svého počínání. A ta postjozuovská generace nám může být poučením: **Opustili Hospodina,**

Boha svých otců, který je vyvedl z egyptské země. Chodili za jinými bohy, za božstvy těch národů, které byly kolem nich, a klaněli se jim. Tak Hospodina uráželi... V této generaci bylo trendy uctívat Baala a Ašoretu. To je to, co se nosilo, co bylo populární. Kdo toto božstvo uctíval, tak byl in. Kdo naopak nechodil obětovat těmto cizím bohům, tak byl out. A co je dnes, milí přátelé, in a co je out? S čím přichází naše děti, že je in a co je out? A co my sami razíme? **K čemu chceme přivádět naše děti a k čemu je skutečně přivádíme?** Žijeme v době hojnosti. Možná doslova až v době přežranosti. Když bych to ale porovnal s tou generací postjozuovskou, tak oni se vlastně taky narodili už do doby hojnosti a požehnání. Jejich otcové bloudili pouští, s Hospodinem v zádech dobývali zaslíbenou zem, zakoušeli Boha, šli pod oblakovým sloupem, Bůh jim sesílal manu, oni viděli Boží skutky, jimiž je vysvobozoval, ale to bylo něco, co už té nově generaci nic neříkalo. A to možná i přesto, že jim to jejich otcové vyprávěli a za své děti se modlili. Ovšem tato generace už nemusela bojovat, všeho měla dostatek a žila si relativně v klidu. A to je něco, co bývá kamenem úrazu. Když se dětem dává všechno, pak to nevede moc k vděčnosti. A jak to tak bývá, když je člověku dobře, tak nemá potřebu volat k Bohu. Ta postjozuovská generace Hospodina prostě neznala. Měla prostě jiné priority, než uctívat Hospodina. Jaké pak ale po nějaké době z toho plynuly následky? **Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej do rukou plinitelů a ti jej plenili. Vydal je napospas okolním nepřátelům, že už vůbec před svými nepřáteli nemohli obstát.** Řeceno onou starozákonní řečí to vypadá vlastně dost drsně. Hospodin vzplanul hněvem. Jak může vzplanout hněvem, když nám dává svobodu? Ten Boží hněv zde nemůžeme vykládat tak, že teď vás zničím za to, že mě neposlušáte. Spíše je to takové to naštvání, když mě nechcete, tak si porad'te sami. Když mě vytlačujete ze života, tak já tedy půjdu, odcházím od vás, odchází od vás i má ochrana a porad'te si sami.

Je v tom, bratři a sestry, podobnost s pokolením dnes? Do jisté míry určitě. **Pokolení, které vyrůstá v hojnosti a má všeho dostatek, Boha nepotřebuje.** Následky se ale již začínají dostavovat. Díky Bohu nemáme zde válku, ovšem přece zde probíhá válka o lidskou duši. Kolik dětí má dnes duševní problémy? Narůstají různé patologické jevy, duševní problémy, traumata, závislosti. To vše je důsledek toho, že lidé neznají Boha a Boha odmítají. Člověk si říká, kam to všechno spěje? A je zde ještě nějaká naděje pro ztracenou generaci?

V Kristu stále platí naděje pro celý svět i pro každou generaci. Jako křesťané máme, bratři a sestry, od Boha jasně dané poslání. **Tuto naději v Kristu přinášet všem ztraceným.** Abychom ji mohli ale do tohoto světa vnášet, pak jí musíme sami žít. Pokud my sami nebudeme hořet pro Krista, jak bychom chtěli zapalovat druhé? A když je řeč o našem budoucím pokolení? Tedy o našich dětech? Pamatujme na to, že i **v předávání víry dalšímu pokolení platí hlavně, že příklady táhnou.** Děti v určitém věku rádi napodobují rodiče. Rodiče jsou pro ně vzory. A dokonce i prarodiče. Jsme si to uvědomil, jak má vnučka napodobuje dědu. Rád jím zmrzlá rajčata a tak to chtěla taky zkusit. A už je taky jí! Někdy si možná ani neuvědomujeme, jak moc velkými vzory v dobrém i špatném příkladu jsme. A tak je potřeba si klást otázku, jestli je na našem životě vidět živá víra a touha po živém Bohu. Anebo jestli je na našich životech vidět, že Bůh je pro nás jen nějaká přidaná hodnota. Co tedy předáváme svým dětem?

Když se, milí přátelé, vrátím k těm dvou zabeđeným kostelům, tak jsem si říkal, že tohle bych skutečně nechtěl, aby se stalo u nás tady v Růžďce třeba za několik desítek let. Aby se zdejší kostel stal jen nějakým muzejním kouskem. Aby další pokolení po nás na Boha zapomnělo. Na druhou stranu, ono se to samo opravdu jaksi nestane. **K požehnání anebo naopak k prázdnotě a zpusťšení vede vždy cesta, postoj, činnost, nebo nicnedělání.** Je to tedy dneska především na nás, nakolik nám záleží na tom, aby pokolení po nás zde uctívalo živého Boha. Co pro to uděláme? Budeme se za další generace modlit, budeme dětem sloužit evangeliem, budeme další přivádět k Ježíši Kristu? Budeme jim dobrými vzory? Anebo se nám to zdá býti marné?

Kéž nám, milí přátelé, může být povzbuzením ten dnešní příběh. Na něm je vidět, že má smysl další generaci seznamovat s dílem Božím a s vykoupením v Ježíši Kristu, i když se zdá, že jim to nic neříká. Oni se ale mohou na Boha rozpomenout ve chvíli, kdy jim bude úzko. Tak to totiž bylo i s tou postjozuovskou generací. Když byli v koncích, v ohrožení nepřitelem, v ohrožení života, tak si pak na Boha vzpomněli. Vzpomněli si, co jim říkali jejich otcové. A to, že si vzpomněli, to je vlastně důkaz, že jim jejich rodiče o Bohu řekli. **I úpěli k Hospodinu a Bůh jim povolával soudce, a tak je vysvobozoval.** A tak, bratři a sestry, nežijeme sami sobě. Za nás se modlili generace před námi. A teď je to na nás. Nemáme žít pro minulost, ale z minulosti se máme poučit. Máme žít přítomnost, ovšem s myšlenkou na budoucnost. To jaká bude, záleží na tom, zda budeme následovat Pána Ježíše Krista a naplňovat Jeho poslání. Amen. Píseň 765 (420) Modlitba slovo poslání: Židům 13, 7-8

požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 682 (611)